

Naisten valistuspäivää viettämään!

Näinä päivinä vietetään kansainvälisesti työläisnaisten valistuspäivää työväenluokan naisten herättämiseksi ja valistamiseksi. Onpa sanomalehdissä näkynyt uutisia siitä, että useat S. S. Järjestön osastotkin ovat kiinnittäneet asiaan huomiota järjestämällä n.k. naisten päivän vieton.

Mitä varten tarvitaan erikoisia naisten valistuspäiviä? Elytkö naiset vallasta siinä missä miehetkin? Näin kysellään ja ajatellaan vielä usein jopa suorastaan työväenliikkeen keskuudessa. Tähän on epäilemättä vaikuttamassa se vastamielisyys, minkä porvarillinen naisasian ajaminen on herättänyt työväenluokassa. Työväenliikkeessä ja työväenluokallaan yleensä ei ole erikoista naisasiaa ajettavanaan. Työväenluokan vapautumisen kanssa vapautuu naimenkin siitä yhteiskunnallisesta orjuustilasta, mihin kapitalismi on hänet syössyt.

Tällainen ajattelu on kuitenkin pinnallista. Venäjän köyhälistön vallankumous on tässäkin meille havainnollisesti osoittanut, ettei nainen vielä ole vapaa, vaikka kumotaankin kaikki häntä ja hänen erikoisensaansa koskevat yhteiskunnalliset lait.

Kirjotuksessaan "Suuri aloite", jossa Lenin kirjottaa kommunistisista lauantai-talokista ja niiden suuresta historiallisesta merkityksestä työväen vallankumouksessa ja sosialistisen yhteiskunnan luomisessa, koskettaa hän m.m. naisten vapauttamista.

"Yksikään kansanvaltainen puolue maailmassa — hän sanoo — yhdessäkään kaikkien etumaisimmista porvarillisista tasavalloista ei ole kymmenien vuosien kuluessa tehnyt siinä suhteessa (naisten vapauttamisessa) sadannettakaan osaa siitä, mitä me teimme valtamme ensimmäisenä vuotena. Me emme jättäneet sanan kirjallisuudessa merkityksessä kivää kiven päälle niistä katalista laeista, jotka koskivat naisen eriarvoisuutta, avioeron esteitä ja sitä koskevia inhoittavia muodollisuuksia, aviottomain lasten tunnustamattomuudesta, heidän isiensä etäisyydestä j.n.e. laeista, joiden jäännökset porvariston ja kapitalismin häpeäksi ovat lukemattomia kaikissa sivistysmaissa. Meillä on tuhannesti oikeus ylpeillä siitä, mitä me olemme saavuttaneet tällä alalla. Mutta mitä puhtaammaksi me olemme puhdistaneet pohjan vanhojen porvarillisten lakien ja laitosten roskasta, sitä selvemmäksi on meille tullut, että se on vain maan raivausta rakennusta varten, mutta ei vielä itse rakennus." (Tummennus allekirjottaneen.)

Tässä meille köyhälistön vallankumous antaa erään opetuksen, johon, ikävä kyllä, ei ole kiinnitetty tarpeellista huomiota vielä valistustyössämme. Venäjän köyhälistön vallankumous on tehnyt naisen vapauttamiseksi enemmän kuin yksikään porvarillinen valtio on koskaan tehnyt. Se julisti naiselle täydet kansalaisoikeudet, toteutti tunnustuksen: samasta työstä sama palkka, poisti miehen edusmiehisyyden j.n.e. Mutta sittenkin on vasta maaperä raivattu. Rakennusta puuttuu vielä. Kaikista näistä vallankumouksellisista toimenpiteistä huolimatta on nainen vielä Neuvosto-Ve-

näjälläkin orjana. Mikä on se kahle, joka hänet vieläkin sitoo orjuuteen?

Se kahle on kotitalous, pikkutalous. Nainen jää edelleen kotiorjaksi, huolimatta kaikista vapauttavista laeista. — sanoo Lenin mainituksessa kirjotuksessaan — sillä häntä painaa, kuristaa, tylyyttää alentaa pikkukotitalous, kahlehtien keittiöön ja lastenkamariin, anastaen hänen työvoimansa alkuperäisen tuottamattomalla, vähäpätöisellä, hermostuttavalla, tylyyttävällä, kehittymättömällä työllä. Todellinen naisen vapautuminen alkaa vasta siellä ja silloin, missä ja milloin alkaa (valtioltaan vallitsevan proletariaatin johtamana) joukkotaistelu tätä pikkutaloutta vastaan, taikka oikeastan sen joukko-uudestrakentaminen sosialistiseksi suurta loudeksi."

Lasten seimet, lastentarhat, yhteiskunnalliset ruokalot y.m. tämäntapaiset yhteiskunnallisissa mittakaavassa järjestetyt laitokset sosialistisessa yhteiskunnassa vasta vapauttavat naisen lopullisesta orjuudestaan.

Näiden kysymysten selostamiseksi ja yleensä naisten herättämiseksi ajattelemaan omaa asemaansa ihmisenä ja yhteiskunnan jäsenenä, heidän opettamiseksi havaitsemaan, missä heidän orjuutensa vasta loppuu, me tarvitsemme erikoisia naisten valistuspäiviä, erikoista naisten agi-

teeraamista. Yhtä hyvin kuin työväenluokka kokonaisuudessaan tarvitsee erikoisia valistuspäiviä, kuten Vapunpäivät y.m.

Tosiasiata on, että nainen moninkertaisen orjuutensa takia on jäänyt jällelle yhteiskunnallisessa valistuksessa. Mutta yhtä selvänä tosiasiassa edesämme on sekin, että vain pieni murto-osa luokkataistelussa mukana olevista miestovereistammekaan on tullut ajatelleksi naispuolisen kotitaloverinsa asemaa syvemmmästä. Eniten on kiinnittänyt miesten huomiota vasta silloin kun nainen on joutunut heidän kilpailijakseen työmarkkinoilla, jossa kapitalismi käyttää naistyövoimaa polkeakseen miesten palkkoja. Mutta sikäli kuin nainen vielä on kotona, katsotaan toisinaan hänen pyrkimyksiään luokkasartensa valistamiseksi joutavanpäiväisenä touhuna "miesten" asioiden rinnalla.

Nykyäka aettaa eteemme kuitenkin työläisnaisten valistamisen polttavana päivänkysymyksenä. Ilman naisten osanottoa, ilman naisten valmistuneisuutta käy vallankumoukselliset vaikeaksi. Sen, minkä tietoiset ja järjestyneet miestoverimme voivat pystyttää, voivat järjestymättömät ja tiedottomat työläisnaiset

(Jatkoa toisella sivulla)

Tulevaisuus meidän on!

Kautta aikojen on köyhälistön naisen elämä ollut synkkää, toivotonta; henkinen pimeys ruumiillisen orjuuden rinnalla on painanut työläisnaista valtavan raskaasti. Nainen on raatanut ja kärsinyt toivotonna tuntematta muuta iloa, kun uskon hautantakaisen elämän paremmuudesta, ja tulevaisuuden sellaisena kun henkisesti heikko voi miellikkuvuutensa luoda ja unelmoida.

Lepo ja nautinnot ovat aina olleet työläisnaiselle tuntemattomat. Hän on synnyttänyt lapsia itsetiedottomasti luomistyön tarkoituksesta, vain siksi kun luonto on hänet siihen määrännyt. Hän on kärsittänyt kaittuisaan tietämättömiä olentoja, jotka ovat jälleen orjavoudeilleen alamaista olleet, kumartaen ruuskijoitaan kuuhaisina. Ovat yhä uudelleen ravinneet henkeään taivaan lupamalla tulevaisuudella, ollen pyhästi siinä uskossa, että tämä maailma on vain rikkaiden ja elostelijain maailma. Vallassanoleva luokka on tämän katken hyvin tiennyt ja se on myös pitänyt huolen siitä, että nainen, sukununnan synnyttäjä ja kasvattaja, pysyisi edelleen kyllin pimeydessä ja sokessa uskossa. Riistäjäloukkaa tässä tehtävässä on kirkko mainiosti avustanut asettamalla naisen m. n. sukupuolisesti alemparvoiseksi. Valtioollisia ja muita etuoikeuksia ei hänen osannut edes kalvatakaan, vaan hän oli suorastaan ihmisarvoisista vailla olevana sukupuoliorjana. Pieniä yhteiskunnallisia oikeuksia myöskin riistäjäloukka olosuhteiden pakoittamana työläismiehelle, kuten äänioikeuden j. n. e. Näillä nimellisillä oikeuksillaan sorti senläikäsi työläismies osatoveriaan, naista, tietämättään, vaikka molemmat olivat orjia ja riistettäviä ja yhteiskunnan vähäosaisimpia. Kirkon lietsoma mielipide naisen ala-arvoisuudesta, että työläismiehen ja naisen tuntemasta toisistaan ja huomaamasta asemasta yhtäläisyyttä; ja etsi käsittämättä, että he yhdessä olivat välttämättömmät tekijät yhteiskunnassa.

Teollisuuden kehittyessä joutui nainen yhä enemmän ja enemmän kesketukseen ulkomailman kanssa, kodin tehtävät siirtyivät sivuasioiksi ja samoin lapsien kasvatus. Nainen joutui miehen kilpailijaksi teollisuudessa ja tämä ajoi miehen ja naisen läheisempään kesketukseen leipäkamppalussa. Yhteinen perustus tuli tuntuammaksi kummallekin. Naisen työtä on maksettu aina vähemmän, kun miehen työstä, joka seikka taas on aiheuttanut riittäen edullisemmin käyttämään naisen työvoimaa ja sitä tietä polkenut yleistä palkkatasoa.

Tällainen tilanne antoi aiheen naisten järjestämiseksi, jota ajatusta edisti yhä kehittyvä liikatuotanto, joka ajoi miehen ja naisen yhdessä näkätalpaalelle ja täten opetti heitä tuntemaan yhteisen vihollisensa ja myös oman välttämättömyytensä tuotannossa tämän maailman ylläpitäjänä. Näin syntyi naisen yhteiskunnallinen tulevaisuus ja merkitys teollisuudessa. Tätä tietä voi nainen päästä miehelle toveriksi, eikä vain edelleen olla hänelle lasten synnyttäjä ja sukupuolilento. Yhteinen taloudellinen perustus luo keskinäisen ymmärryksen ja lopullisesti hävittää ennakkoluulot naiseen nähden. Tämä kapitalistisen yhteiskunnan tuntemainen yhteisenä vaarallisena vihollisena,

(Jatkoa toisella sivulla)

Elämän tarkoitus

Ajan myrskyn vaahtopäiden alta kohoo kärsivien rukoukset, surut summattomat kaikkialta nostaa epätoivon huokaukset; viluisena värjyy orpolapset, äidinonni etäistä on unta, mierontieillä näantyy harmaahapset, kyineleissä kylpee ihmiskunta.

Sydämessä sävel värähtävä elpyy hiljaa herkkiin soinnahduksiin, sävel outo, kaunis, yllättävä, mielen hetkeksi saa lumouksiin; kumma tenho, lemmentenhon lailla, säveleistä soikin ihmistuntoon, rytmit kasvain kulkee sadun mailla, haastain sävel vetoo hyveen kuntoon:

— Olet äärettyyden olemusta, sull' on voimas, jotka luoja antoi, palvelemaan suurta tarkoitusta kärsivien keskuuteen sun kantai; sorrettuja puolla, onnetonta auta, uhraa itses rakkauten työhön, helli heitä, joill' on eessä hauta, lohtua luo ajan synkkään yöhön.

Tuskan tuiverrusten keskuudessa rakkaus voi suurta aikaan saada, työ mi tehdään syömen valvoessa, sit' ei pahan voima konsaan kaada; siten täyttää elon tarkoituksen, hyveen palvontaan ken itsens' antaa ja päättyessä maisen vaelluksen tyynnä lähetä voi kuolon rantaa!

K. V.